

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 64ο - ΤΕΥΧΟΣ 686 ●
● ΜΑΪΟΣ 2022 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον!

Η Κυριακή τῶν Μυροφόρων μᾶς μεταφέρει νοερά στή Μεγάλη Παρασκευή. Γεννιῶνται μερικά ἐρωτήματα. «Ὁψίας γενομένης ἦλθεν ἄνθρωπος πλούσιος ἀπό Ἀριμαθαίας, τοῦνομα Ἰωσήφ, ὃς καί αὐτός ἐμαθήτευσε τῷ Ἰησοῦ» (Ματθ. κζ' 57). Πρῶτο ἐρώτημα:

● Ποῦ πᾶς ἐσύ, ὦ Ἰωσήφ;
— Πηγαίνω στόν Πιλάτο.
— Στόν Πιλάτο; Τί νά κάνης; Νά ζητήσης ὡς βουλευτής χάρι γιά τόν Ἰησοῦ; Μά τελείωσε ἡ ὑπόθεσις τοῦ Ἰησοῦ. Βραδυνάζει. Ὁ ἥλιος γέρνει πρὸς τή δύσι. Ἐγειρε τήν κεφαλήν ὁ Ἰησοῦς. Ἐξέπνευσε.

● Ποῦ πᾶς, ὦ Ἰωσήφ;
— Πηγαίνω στόν Πιλάτο. Θά τολμήσω. «Τολμήσας εἰσήλθε πρὸς Πιλάτον καί καί ἠτήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ» (Μάρκ. ιε' 43). Τί ἔχω νά φοβηθῶ; Πάνω ἀπό ὅποιονδήποτε φόβο καί σκοπιμότητα εἶναι ἡ ἀγάπη. Καί ἐγώ Τόν ἀγαπῶ τόν Ἰησοῦ. Δέν μπορῶ τή νύχτα νά Τόν ἀφήσω στό Σταυρό. Ποιός θά φροντίση γιά τήν ταφή; Εἶναι ξένος. Ὅλοι Τόν ἐγκατέλειψαν. Θά εἰπῶ στόν Πιλάτο: «Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον, ὃν ξενίζομαι βλέπειν τοῦ θανάτου τό ξένον...» (Μ. Παρασκευή ἑσπέρας, μετὰ τήν ἐπιστροφή τοῦ Ἐπιταφίου).

● Ἀπό τό πραιτώριο τοῦ Πιλάτου στό Σταυρό τοῦ Γολγοθᾶ, μαζί μέ τόν Νικόδημο. «Ἦλθε καί Νικόδημος ὁ ἐλθὼν πρὸς τόν Ἰησοῦν νυκτός τό πρῶτον, φέρων μῦρα σμύρνης καί ἀλόης ὡς λίτρας ἑκατόν» (Ἰωάν. ιθ' 39). Βράδυ τῆς Μεγ. Παρασκευῆς. Συναισθήματα παλεύουν μέσα τους. Ἀποκαθηλώ-

νον τό Σῶμα. Τό τυλίγουν σέ καθαρό σεντόνι. «Ἐνείλησαν τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἐν σινδόνι» (Μάρκ. ιε' 46). Τό ἀγκαλιάζουν. Τό ἀσπάζονται. Τό ἀρωματίζουν. Καί... τό πᾶνε!

● Ποῦ τό πᾶτε τό Σῶμα; Ἄν ἦταν μόνο δικό Του, θά ἦταν ἐλαφρό. Βάρος δικῆς Του ἀμαρτίας δέν ἔχει. «Ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν». Μά τώρα πῶς τό σηκώνετε; Εἶναι βαρύ. Πάνω σ' αὐτό τό Σῶμα εἶναι ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα. Ὅλους μᾶς ἔχει προσλάβει. Πάνω σ' αὐτό τό Σῶμα εἶναι οἱ ἀμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου. Ζυγίζεται τό βάρος μιᾶς ἀμαρτίας; Πολύ περισσότερο εἶναι ἀδύνατον νά ζυγιστοῦν οἱ ἀμαρτίες τῶν ἀνθρώπων ὅλων τῶν γενεῶν. Φορτωθήκατε τόν «βαστάζοντα πάντα», Αὐτόν πού εἶναι «ὁ αἶρων τήν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29).

● Ποῦ τό πᾶτε τό Σῶμα; Ὁ Καλός Σαμαρεῖτης, σήκωσε πάνω του τόν πληγωμένο ὄδοιπόρο (Λουκ. ι' 34). Σεῖς σηκώνετε τώρα τόν πληγωμένο Καλό Σαμαρεῖτη, ὄχι τόν «ἐκ Σαμαρείας, ἀλλά τόν ἐκ Μαρίας». Σηκώνετε Σῶμα, «κατάστικτον τοῖς μῶλωπι καί πανσθενουργόν» (δ' ὠδή κανόνος Μ. Σαββάτου). Σηκώνετε τίς πληγές, πού ἔγιναν οἱ πληγές τῆς δικῆς μας ζωῆς. Τρέχει τό Αἷμα ἀπό τίς πληγές Του. «Τῶ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν» (Α' Πέτρ. β' 24).

● Ποῦ τό πᾶτε τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ; Πᾶτε νά Τό τιμήσετε. Νά Τό ἐνταφιάσετε. «Ἔθηκαν Αὐτόν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καί προσεκύλισαν λίθον ἐπί τήν θύραν τοῦ μνημείου» (Μάρκ. ιε' 46).

Ποτέ σέ κηδεῖα, σέ ἐνταφιασμό, δέν ἦσαν τόσοι λίγοι, ἀλλά καί τόσοι πολλοί. Λίγοι: Οἱ δύο ἄνδρες τῆς τόλμης καί τοῦ θάρρους, Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας καί Νικόδημος. Πολλοί:

Οἱ ἄγγελοι. «Τῶν ἀγγέλων ὁ δῆμος κατεπλάγη ὁρῶν Σέ ἐν νεκροῖς λογισθέντα».

● Ποῦ τό πᾶτε τό Σῶμα; Γιά νά τό ἀσφαλίσετε (Ματθ. κζ' 66) μέ τόσο βαρεῖα πέτρα; Καί οἱ πληρωμένοι ὀπλισμένοι στρατιῶτες τί δουλειά ἔχουν σ' ἐκεῖνον τόν τάφο; Νά φυλάξουν ποιόν; Τόν Ἥλιο νά ἐμποδίσουν νά μὴν ἀνατείλη; Νά μὴ Τόν κλέψουν; Ποιοί; Οἱ μαθητές Του; Αὐτοὶ ὅμως εἶναι ἄφαντοι ἀπό τή δειλία τους (Μάρκ. ιδ' 50). Ἄν δύο μαθητές θά μπορούσαν νά Τόν κλέψουν, αὐτοὶ ἦσαν ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος. Μά αὐτοὶ ἐνταφιάζουν τό Σῶμα, δέν κλέβουν τό Σῶμα...

Καί ἡ τελικὴ ἐρώτησις:

● Ποῦ τό πᾶτε τό Σῶμα; Ἐλάτε ὅσοι ζητᾶτε τήν ἀλήθεια, νά μάθετε:

—Τό πᾶμε στὸν προθάλαμο τῆς Ἀναστάσεως. Τό πᾶμε ὄχι σέ τάφο φθορᾶς καί νέκρας. Τό πᾶμε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἀναστάσεως!

● Καί οἱ Μυροφόρες, σεῖς γυναῖκες, ποῦ πᾶτε τὴν ροδαυγὴ τῆς Κυριακῆς; Τί ψάχνετε νά βρῆτε; Τό Σῶμα τό νεκρό; «Τί ζητεῖτε τὸν Ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;».

Ποῦ πᾶτε, καλές μου ψυχές; ΣΤΟΠ! Ἀγγελικὸ εἶναι τό ΣΤΟΠ! «Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη· ἶδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν» (Λουκ. κδ' 3).

● Ἄνθρωποι τῆς γῆς! Ποῦ πᾶτε; Ἀκοῦστε τὸν Ἄγγελο τῆς Ἀναστάσεως: Ἀνέστη ὁ Κύριος. Καί ὅλοι ἐσεῖς, κι ἐγώ μαζί, ποῦ πᾶμε; Πᾶμε νά συναντήσουμε τὴν Ἀνάστασι. Πᾶμε νά φέρουμε τὴν ἀνοιξι.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

8 Μαΐου: Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου

Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστής, ὁ μαθητής τῆς ἀγάπης

Ποιός ὁ Ἰωάννης;

Σεχωριστή ἡ θέσις τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου στόν κύκλο τῶν Δώδεκα Μαθητῶν. Μερικά στοιχεῖα τῆς ἀποστολικῆς του ταυτότητας, ὅπως μᾶς τὰ δίνουν οἱ τέσσερις Εὐαγγελιστές, ἀνάμεσά τους καί ὁ ἴδιος:

- Ἡ πρώτη γνωριμία του μέ τόν Ἰησοῦ. Ὁ Ἰωάννης μαζί μέ τόν Ἀνδρέα, καί οἱ δύο φεράδες τῆς λίμνης Γαλιλαίας, προτοῦ νά γίνουν μαθητές τοῦ Χριστοῦ, ἦσαν μαθητές τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Κάποια μέρα ὁ Πρόδρομος βρισκόταν μόνο μ' αὐτούς τούς δύο μαθητές. Βλέπει νά ἔρχεται ἀπό μακριά ὁ Ἰησοῦς καί λέει: «Ἴδε ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ!» (Ἰωάν. α' 36).

- Οἱ δύο μαθητές, ὁ Ἀνδρέας καί ὁ Ἰωάννης, ἄκουσαν τήν ὑπόδειξι καί τή σύστασι τοῦ Προδρόμου καί πρός στιγμὴν ἄφησαν τόν παλαιό καί ἀκολούθησαν τό νέο Διδάσκαλο. Ὅταν σέ λίγο στράφηκε πίσω ὁ Ἰησοῦς καί εἶδε τούς δύο φεράδες νά Τόν ἀκολουθοῦν, τούς ρώτησε:

—Τί ζητεῖτε;

Ἐκεῖνοι, πού λαχταροῦσαν νά μαθητεύσουν στά πόδια τοῦ μεγάλου Διδασκάλου, Τοῦ ἀποκρίθηκαν:

—Διδάσκαλε, «ραββί», πού μένεις;

Καί πῆραν τήν ἀπάντησι ἀπό τόν Ἰησοῦ:

—Ἐλάτε καί θά δῆτε.

Πῆγαν μαζί. Του ὁ Ἀνδρέας καί ὁ Ἰωάννης.

- Πόσο ὠραία θά ἦταν ἡ συντροφιά καί ἡ συνοδοιπορία μέ τόν Ἰησοῦ! Ἐφτασαν στό σπίτι, πού στήν περίστασι φιλοξενοῦσε τόν Ἰησοῦ. Καί ἔμειναν κοντά Του μία ἡμέρα. Πόσα θά ἄκουσαν τήν ἡμέρα ἐκείνη! Ἦταν τέτοια ἡ γλυκύτητα ἀπό τήν ἐπαφή τους

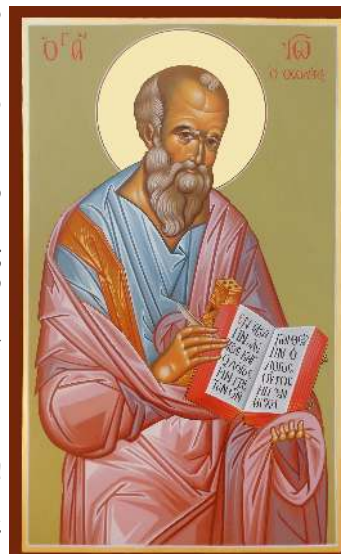
μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὥστε στό εὐαγγέλιό του ὁ Ἰωάννης σημειώνει ἀκριβῶς τήν ὥρα τῆς συναντήσεώς τους μέ τόν Κύριον Ἰησοῦ: «Ὡρα δέ ἦν ὡς δεκάτη» (Ἰωάν. α' 37 - 40), δηλαδή 4 μ.μ..

- Ἡ ὥρα τῆς συναντήσεώς μας μέ τόν Ἰησοῦ, ἡ ὥρα τῆς κλήσεώς μας, εἶναι ἡ σπουδαία τῆς ζωῆς μας. Ἡ ὥρα, πού τό ρολοῖ τῆς ζωῆς μας χτύπησε πιό δυνατά καί εἶχε ἀκριβῆ συμφωνία μέ τό ρολοῖ τοῦ οὐρανοῦ. Εἶναι ὥρα, πού ζυγίζει αἰωνιότητα.

Ὑστερα ἀπό αὐτή τήν πρώτη γνωριμία φαίνεται, ὅτι ὁ Ἰωάννης γύρισε γιά λίγο στήν ἀλιευτική του τέχνη, στά δίχτυα καί στό ψάρεμα, μέχρι τή στιγμὴ τῆς ὀριστικῆς κλήσεως, τήν ὁποία περιγράφει ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος (Ματθ. δ' 18-22).

- Πρῶτα συνάντησε ὁ Θεῖος Διδάσκαλος τό ζευγάρι τῶν δύο ἀδελφῶν φεράδων, τόν Ἀνδρέα καί τόν Πέτρο, πού ἔρριχναν τά δίχτυα τους στή θάλασσα. Τούς προσκάλεσε:

«Δεῦτε ὀπίσω μου καί ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων». Στή συνέχεια συνάντησε τούς δύο ἄλλους ἀδελφούς, τόν Ἰάκωβο καί

τόν Ἰωάννη, τούς υἱούς Ζεβεδαίου, πού μπάλωναν τά δίχτυα τους στόν αἰγιαλό. Τήν ἴδια πρόσκλησι ἀπηύθυνε καί σ' αὐτούς.

Ἴδια ἡ ἀνταπόκρισις καί ἀπό τούς τέσσερις ψαράδες τῆς Γαλιλαίας. «Οἱ δέ εὐθέως ἀφέντες τό πλοῖον καί τόν πατέρα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ».

Ἀλιεῖς ἀνθρώπων

Μιλώντας ὁ ἱερός Χρυσόστομος γιά τήν ἐπιλογή ψαράδων, ὡς μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὑπογραμμίζει: «Ἀλιέων οὐδέν πενήστερον, οὐδέ εὐτελέστερον, ἀλλ' οὐδέ ἀμαθέστερον. Ὁ Ἰωάννης τήν ἐλάσσω τάξιν ἐπεῖχεν. Οὐκ ἀπό τῆς θαλάσσης ἐθήρευεν, ἀλλ' ἐν μικρᾷ τινι λίμνῃ διέτριβε· τῆς ἐσχάτης πενίας ἦν. Καί ἀγράμματος ἦν, τῆ ἀλιεία προσηλωμένος, καί τῶν ἰχθύων τήν ἀφωνίαν εἶχεν. Οὗτος δὴ ὁ ἀλιεύς, ὁ γράμματα μὴ μαθῶν, ἰδωμεν τί φθέγγεται νῦν καί περὶ τίνων ἡμῖν διαλέγεται» (Ε.Π.Ε. 12.438-440).

Μετὰ φρασῖς: Τίποτε πιό εὐτελές ἀπό τούς τότε ψαράδες. Οἱ κατώτεροι καί πιό ἀγράμματοι. Ὁ Ἰωάννης (ὁ γιός τοῦ Ζεβεδαίου) ἀνῆκε στήν κατώτερη τάξι τῶν ψαράδων. Δέν ψάρευε σέ ἀνοικτὴ θάλασσα, ἀλλὰ περιστρεφόταν σέ μία μικρὴ λίμνη. Ἦταν ὁ πιό φτωχός. Καί ἦταν ἀγράμματος, προσηλωμένος στό ψάρεμα. Ἦταν δέ ἀφωνότερος ἀπὸ τὰ ψάρια. Αὐτός, λοιπόν, ὁ ἀγράμματος ψαράς, ἄς δοῦμε τί λέει τώρα καί γιά ποιὰ καί πόσα ὑψηλά πράγματα μιλάει.

Ἀποστολικὴ ἀδελφότητα

Ἀπὸ τὰ παραπάνω στοιχεῖα φαίνεται, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦταν ἀδελφός τοῦ Ἰακώβου, υἱός τοῦ Ζεβεδαίου καί τῆς Σαλώμης, ψαράς στό ἐπάγγελμα καί κατὰ κάποιον τρόπο συνέταιρος μέ τούς ψαράδες Σίμωνα (Πέτρο) καί Ἀνδρέα.

Αὐτό τουλάχιστον συμπεραίνεται ἀπὸ τό θαῦμα τῆς καταπληκτικῆς ἀλιείας, πού ἔκανε ὁ Χριστός. Ὅταν πρόσταξε τόν Πέτρο νά ρίξη τά δίχτυα του γιά ψάρεμα, ἦταν τόσο πολλὰ τὰ ψάρια πού ἀλίευσε ὁ Πέτρος μέ τό πλοιάριό του, ὥστε χρειάστηκε νά ἐπέμβη καί τό πλοιάριο τῶν δύο ἄλλων

ἀδελφῶν, τοῦ Ἰακώβου καί τοῦ Ἰωάννου. Καί πάλι κινδύνεψαν νά βουλιαξοῦν τά δύο πλοιάρια ἀπὸ τό πλῆθος τῶν ἰχθύων.

Σημειώνει χαρακτηριστικά ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς, ὅτι ὁ Ἰακώβος καί ὁ Ἰωάννης «ἦσαν κοινωνοὶ τῷ Σίμωνι» (Λουκ. ε' 10). Εἶχαν τρόπον τινά ἓνα μικρὸ ἀλιευτικὸ συνεταιρισμό. Σέ λίγο θά συγκροτήσουν μία ἱεραποστολικὴ ἀδελφότητα. Θά εἶναι κοινωνοὶ στό ἔργο τῆς πνευματικῆς ἀλιείας. Θ' ἀκούση καθένας ἀπὸ τό στόμα τοῦ μεγάλου Ψαρά, τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας, τήν ὑπόσχεσι: «Ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν» (Λουκ. ε' 10).

• Ἄλλη περίπτωσις, πού στά Εὐαγγέλια βλέπουμε τόν Ἰωάννη, εἶναι ἡ Ἀνάστασις. Μαζί μέ τόν Πέτρο ξεκινοῦν γιά τό κενὸ μνημεῖο. Ὡς νεώτερος πού ἦταν, ἔφρασε «τάχιον τοῦ Πέτρου» (Ἰωάν. κ' 2-4).

• Ὁ ἄσημος καί ἡσύχιος ψαράς τῆς Γαλιλαίας, ὁ Ἰωάννης, μέ πρωτοφανῆ δύναμι θά μιλήσῃ γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

• Ὁ Κύριος ἔδωσε σ' αὐτόν καί στόν ἀδελφό του Ἰακώβο τό ἐπίθετο «υἱοὶ βροντῆς, Βοανεργές» (Μάρκ. γ' 17).

Λέει σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁ ἀλιεύς ὁ περὶ λίμνας στρεφόμενος καί δίχτυα καί ἰχθύς, ὁ ἀπὸ Βηθσαιδᾶ τῆς Γαλιλαίας, ὁ πατρός ἀλιέως πένητος πενίαν τήν ἐσχάτην, ὁ γράμματα μῆτε πρότερον μαθῶν, μῆτε ὕστερον, ἰδωμεν τί φθέγγεται καί περὶ τίνων ἡμῖν διαλέγεται» (Ε.Π.Ε. 12, 440).

Μετὰ φρασῖς: Ὁ ψαράς, πού περιστρεφόταν γύρω γύρω ἀπὸ τὴ λίμνη μέ τὰ δίχτυα καί τὰ ψάρια, αὐτός πού καταγόταν ἀπὸ τὴ Βηθσαιδᾶ τῆς Γαλιλαίας, ὁ γιός ἑνὸς πατέρα πολὺ φτωχοῦ, αὐτός πού οὔτε πρὶν ἔμαθε γράμματα οὔτε ὕστερα, δέστε τί λέει καί γιά ποιὰ πράγματα μιλάει.

Μαθητὴς τῆς ἀγάπης καί θεολόγος

Μετά τήν Πεντηκοστή ὁ Ἰωάννης κηρῦται σέ διάφορα μέρη. Ἡ δρᾶσις του ἐντοπίζεται περισσότερο στή Μικρὰ Ἀσία, καί μάλιστα στήν Ἐφεσο. Ἦταν πρᾶος χαρᾶς. Πάρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Κύριος τόν εἶχε ὀνομάσει Βοανεργές, δηλαδή, Ἰὸ τῆς Βρον-

τῆς (Μάρκ. γ' 17). Ἦταν ὀρμητικός ἐναντίον τῶν ἀσεβῶν καί τῶν αἰρετικῶν.

Ἦτσι εἶναι ὁ χριστιανός. Εἶναι καί ἄνθρωπος ἀγάπης καί πραότητας, ἀλλά καί ἄνθρωπος δυναμικός καί ἐλεγκτικός κάθε διαστροφῆς.

● Ὁ Ἰωάννης ὀνομάζεται Μαθητῆς τῆς Ἀγάπης, ὄχι μόνο διότι ὁ Κύριος τόν ἀγαποῦσε, ἀλλά καί διότι μιλάει πολύ στά βιβλία του γιά τήν ἀγάπη.

Τίς τρεῖς διαστάσεις τῆς ἀγάπης βλέπουμε στά θεόπνευστα κείμενα τοῦ Ἰωάννου:

- Τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σέ μᾶς.
- Τήν ἀγάπη τῆ δικῆ μας στόν Θεό.
- Τήν ἀγάπη τῆ δικῆ μας στούς ἄλλους, γιά τόν Θεό.
- Δέν ἔγραψε μόνο γιά τήν ἀγάπη ὁ Ἰωάννης. Τήν κήρυττε καί προφορικά. Ἦ παράδοσις λέει, ὅτι ὅταν ἔφτασε σέ βαθεῖα γεράματα καί δέν μποροῦσε πλέον ἄλλους λόγους νά κηρύττει, δύο λέξεις ἦταν ἡ συμβουλή καί τό κήρυγμά του: «Τεκνία, ἀγαπατε ἀλλήλους».

● Ἦ ἀγάπη γιά τόν Ἰωάννη δέν ἦταν μόνο λόγος. Ἦταν συνεχῆς πράξις.

Εἶναι γνωστό τό περιστατικό, πού ἀναφέρει ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς καί τό ἐπιναλαμβάνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ξεκίνησε γέροντων πλέον ὁ Ἰωάννης μέ τά πόδια καί ἀνέβηκε στά λημέρια τῶν ληστῶν, γιά νά βρῆ τό λήσταρχο, πού τόν εἶχε γνωρίσει σέ μία του περιοδεία ὡς μικρό παιδί, μέ ἀγγελική τότε ὄψι. Ἦ ἀγάπη καί τά δάκρυα τοῦ γηραιοῦ δασκάλου συγκίνησαν τόν λήσταρχο. Μετανόησε, ἄλλαξε καί ξαναγύρισε στή ζωή, πού εἶχε ὅταν ὡς μικρό παιδί εἶχε γνωρίσει τόν μεγάλο Ἀπόστολο.

● Τό ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦταν μαθητής τῆς ἀγάπης, αὐτό δέν τόν ἐμπόδιζε νά μιλάει καί μέ γλώσσα αὐστηρή γιά τούς διαστρεβλωτές τῆς ἀλήθειας, γιά τούς αἰρετικούς καί τούς ἀντιχριστούς.

Εἶναι γνωστό τό περιστατικό μέ τόν Κήρινθο, ἕναν ἀπό τούς πρώτους αἰρετικούς τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Πορεύθηκε κάποτε μέ ἄλλους χριστιανούς σέ βαλανεῖο, δηλαδή, σέ δημόσιο λουτρό. Σάν ἔφτασε ἐκεῖ, πληροφορήθηκε πῶς μέσα στό βαλανεῖο βρισκόταν καί ὁ Κήρινθος, γιά νά λουστῆ.

Τότε ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης εἶπε στούς χριστιανούς:

«Φύγωμεν μή καί τό βαλανεῖο συμπέση ἔνδον ὄντος Κηρίνθου, τοῦ τῆς ἀληθείας ἐχθροῦ». Τό περιστατικό τό ἀναφέρει ὁ ἀποστολικός Πατήρ ἅγιος Εἰρηναῖος καί τό πιστοποιεῖ καί ὁ ἱστορικός Εὐσέβιος.

Τέτοια εὐαισθησία ὀφείλουμε νά ἔχουμε οἱ χριστιανοί σέ θέματα πίστεως.

● Ἦ ἀγάπη ἔχει ὡς πρῶτο ἐραστή καί ἀποδέκτη τήν ἀλήθεια. Δέν θυσιάζει κανεῖς τήν ἀλήθεια χάριν μιᾶς ψεύτικης ἀγάπης καί μιᾶς ψευτοευγένειας. Ἦ ἀλήθεια εἶναι πάνω ἀπό ὅλα. Ὅσοι ἀγαποῦν τήν ἀλήθεια, αὐτοί ἀγαποῦν τούς ἄνθρωπους, ἔστω καί ἂν τούς ἐλέγχουν γιά τά αἰρετικά τους φρονήματα. Ὅχι λοιπόν, γλυκά λόγια καί ἀσπασμούς μέ αἰρετικούς καί ἀθέους. Ἦ γλώσσα τῆς ἀληθείας καί τῆς εἰλικρινείας ὠφελεῖ περισσότερο.

● Ὁ Ἰωάννης ἐπίσης ὀνομάζεται καί θεολόγος. Εἶναι ὁ πρῶτος, στόν ὅποιον ἡ Ἐκκλησία ἀπένειμε αὐτό τό βαρῦ τίτλο. Καλεῖται δέ θεολόγος, διότι μιλάει στό Εὐαγγεῖο του γιά τόν Θεό Λόγο, γιά τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού σαρκώθηκε καί ἦρθε στόν κόσμο γιά τή δική μας σωτηρία.

Στίς εἰκόνες συνήθως δίπλα ἀπό τόν εὐαγγελιστή Ἰωάννη ζωγραφίζεται ἕνας ἄετός· συμβολικά, γιά νά φανῆ σέ πόσο μεγάλα ὕψη θεολογίας ἀνέβηκε ὁ Ἰωάννης.

Συγγραφεὺς Καινοδιαθηκικῶν κειμένων

Ὁ ἀγράμματος φαράς τῆς Γαλιλαίας ἔγραψε βιβλία.

Καί δέν τά ἔγραψε στή γλώσσα του. Τά ἔγραψε στήν ἐλληνική!

● Ποῦ ἔμαθε τήν ἐλληνική γλώσσα;

Καί δέν ἔγραψε ἀπλᾶ λόγια. Ἦ ἔγραψε ὑψηλές ἀλήθειες, πού κανένας φιλόσοφος τοῦ ἀρχαίου κόσμου δέν θά μποροῦσε νά διατυπώσῃ.

● Ποῦ τίς διδάχτηκε;

Ἦρκεῖ καί μόνη ἡ περίπτωση τοῦ Ἰωάννου, γιά ν' ἀποδείξῃ τή θεόπνευστία τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Φαντασθῆτε τελείως ἀγράμματο φαρά ἀπό κάποιον ξερονήσι μας, νά ἔρχεται στήν

Ἰθὴνα καὶ νά δίνῃ διάλεξι στά Γερμανικά ἢ στά Ἰαπωνικά πάνω σέ σπουδαῖο φιλοσοφικό θέμα!

Φαντασθῆτε ὕστερα νά ἐκδίδη ἓνα βιβλίο στά Ἀγγλικά, πού νά καλύπτῃ σέ ἐντύπωσι, σέ κυκλοφορία καί σέ διάδοσι ὅλα τά βιβλία τοῦ κόσμου! Τί θά λέγατε γι' αὐτό τόν ψαρά; Ὅτι στήν περίπτωσι τοῦ συμβαίνει κάτι τό υπερφυσικό. Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Κατηγοροῦμεν τῶν ἀποστόλων ὡς ἀμαθῶν. Ἡ γάρ κατηγορία αὕτη ἐγκώμιον. Καί ὅταν εἴπωσιν ἐκεῖνοι, ὅτι ἀγροῖκοι ἦσαν οἱ ἀπόστολοι, προσθῶμεν καί ἡμεῖς καί εἴπωμεν, ὅτι καί ἀμαθεῖς καί ἀγράμματοι καί πένητες καί εὐτελεῖς καί ἀσύνητοι καί ἀφανεῖς. Οὐκ ἔστι βλασφημία τῶν ἀποστόλων ταῦτα, ἀλλά καί δόξα, τό τοῦς τοιοῦτους τῆς οἰκουμένης λαμπροτέρους φανῆναι. Οὗτοι γάρ οἱ ἰδιῶται καί ἀγροῖκοι καί ἀμαθεῖς, οὕτω κατηγωνίσαντο. Ὅθεν δῆλον, ὅτι μεγάλη ἡ τοῦ σταυροῦ δύναμις, καί οὐκ ἀνθρωπίνη ἰσχύϊ ταῦτα ἐγίνετο. Οὐ γάρ ἔχει φύσιν τά γινόμενα, ἀλλ' ὑπέρ φύσιν ἦν τά κατορθούμενα. Ὅταν δέ ὑπέρ φύσιν τι γένηται, καί ὑπέρ φύσιν παρά πολύ, εὐδῆλον, ὅτι θεῖα τινί ταῦτα δυνάμει καί συνεργείᾳ γίνεται.» (Ε.Π.Ε. 18,74).

Μετὰ φρασῖς: Κατηγοροῦμε τοῦς ἀποστόλους ὡς ἀγράμματα. Ἡ κατηγορία αὕτη εἶναι ἐγκώμιο. Κι ὅταν λένε οἱ ἐχθροί, ὅτι εἶναι ἄσημοι οἱ ἀπόστολοι, ἐμεῖς ἄς προσθέτουμε: Καί ἀμαθεῖς καί ἀγράμματοι καί φτωχοί καί τιποτένιοι καί ἄσοφοι καί ἀφανεῖς. Αὐτά δέν εἶναι βρισιές γιά τοῦς ἀποστόλους, ἀλλ' εἶναι δόξα τους. Τοῦς ἀναδεικνύουν λαμπρότερους στήν οἰκουμένη. Διότι αὐτοί οἱ ἄσημοι καί χωριάτες καί ἀγράμματοι, τόσο πολύ ἀγωνίστηκαν καί νίκησαν. Εἶναι, λοιπόν, φανερό, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ σταυροῦ εἶναι μεγάλη, κι ὅτι τά κατορθώματα τῶν ἀποστόλων δέν ἔγιναν μέ ἀνθρώπινη δύναμι. Ὅσα ἔγιναν δέν εἶναι κατά φύσιν, ἀλλ' εἶναι ὑπέρ φύσιν. Καί ὅταν γίνεται κάτι ὑπέρ φύσιν, καί μάλιστα πολύ ὑπέρ φύσιν, εἶναι ὀλοφάνερο, ὅτι γίνεται μέ κάποια θεῖα δύναμι καί συνεργασία.

• Ὑπάρχει τέτοιος ψαράς; Ναι, ὁ Ἰωάννης. Σέ σχολεῖο δέν πήγε. Καί ὅμως ἔγραψε, στή δυσκολότερη γλῶσσα τοῦ κόσμου, στά

ἐλληνικά, βιβλία πού παρουσιάζουν τίς ὕψιστες ἀλήθειες.

• Ποιά εἶναι τά βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης, πού ἔγραψε ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης;

• Τό Εὐαγγέλιό του, τό τέταρτο κατά σειρά Εὐαγγέλιο, πού διαφέρει ἀπό τά ἄλλα τρία Εὐαγγέλια. Ὁ Ἰωάννης δέν περιλαμβάνει στό Εὐαγγέλιό του πολλά θαύματα καί πολλές παραβολές τοῦ Χριστοῦ. Ἔχει βέβαια καί θαύματα, καί μάλιστα ὠρισμένα ἀπό τά θαύματα τοῦ Εὐαγγελίου του δέν ὑπάρχουν στοῦς ἄλλους Εὐαγγελιστές (ὅπως π.χ. τό θαῦμα τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ). Ἀλλά κυρίως ὁ Ἰωάννης διασώζει ὁμιλίες, διαλόγους καί προσευχές τοῦ Κυρίου. Τό Εὐαγγέλιό του ἔχει 21 κεφάλαια.

• Ἐγραψε καί τρεῖς Ἐπιστολές, πού λέγονται «Καθολικαί Ἐπιστολαί Ἰωάννου». Ἡ πρώτη εἶναι μεγαλύτερη, ἀποτελεῖται ἀπό πέντε κεφάλαια. Οἱ ἄλλες δύο ἀποτελοῦνται ἀπό ἓνα κεφάλαιο ἢ κάθε μία, καί εἶναι τά μικρότερα βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης.

• Ἐγραψε καί τό τελευταῖο βιβλίο τῆς Καινῆς Διαθήκης, τήν Ἀποκάλυψιν. Εἶναι ἓνα βιβλίο μέ πολλές παραβολικές εἰκόνες καί πολλούς συμβολικούς ἀριθμούς. Σκοπός του εἶναι νά φανῇ ἡ πάλῃ τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας μέ τόν κόσμο. Καί τελικά νά ὑμνηθῇ ὁ θρίαμβος τοῦ Ἀρνίου. Ἡ Ἀποκάλυψιν δέν εἶναι ἐσχολογία. Εἶναι Χριστολογία.

Κακῶς προσπάθησαν ἀνά τοῦς αἰῶνες νά ἐξηγήσουν τήν Ἀποκάλυψιν κατά γράμμα. Τό μόνο πού κατώρθωσαν εἶναι οἱ ταραχές καί τά σχίσματα, ἀκόμα καί ἡ ἐμφάνισις πολλῶν αἱρέσεων.

Στήν Ἀποκάλυψιν δέν περιγράφεται ὁ Ἀντίχριστος, ὅπως νομίζουν πολλοί. Ἀντίθετα, ἐξυμνεῖται στό τελευταῖο βιβλίο τῆς Βίβλου τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τήν Ἀποκάλυψιν ὁ Ἰωάννης τήν ἔγραψε στήν Πάτμο, ὅπου εἶχε ἐξοριστη γιά τήν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰωάννης γιά τόν Ἰωάννη

Παραθέτουμε ἐγκώμιο τοῦ ἐνός Ἰωάννου γιά τόν ἄλλον Ἰωάννη, τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου γιά τόν ἀπόστολο καί

εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη. Στὸ ἕνα κείμενο ἐξυμνεῖται ἀπὸ τὸν ἱερό Χρυσόστομο ἡ ταπεινώσις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου:

«Τὸ ἄτυφον ἐννόησον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. Εἰπὼν γὰρ τὴν δόξαν τῶν μαθητῶν, διορθοῦται αὐτὴν, ὡς οὐ συνεωρακότων αὐτῶν ὅπερ εἶπεν· “Οὐ γὰρ εἶπε”, φησὶν, “ὁ Ἰησοῦς ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ’ ὅτι, ἐάν αὐτόν θέλω μένειν. Οὗτός ἐστιν ὁ μαθητής, ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων καὶ γράφας ταῦτα καὶ οἶδαμεν ὅτι ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ” (Ἰωάν. κα’ 23). Τί δὴποτε, τῶν ἄλλων οὐδενός τούτο ποιούντος, οὗτος μόνος ταῦτά φησι, καὶ δεύτερον τοῦτο ποιεῖ, μαρτυρῶν ἑαυτῷ, δοκεῖ δὲ παρίστασθαι τοῖς ἀχρωμένους; Τί οὖν ἐστι τὸ αἴτιον; Λέγεται ὕστερος πρὸς τὸ γράφειν ἐλθεῖν, τοῦ Θεοῦ κινήσαντος αὐτόν ἐπὶ τοῦτο καὶ διεγείραντος· διὰ τοῦτο δείκνυσιν αὐτοῦ τὴν ἀγάπην συνεχῶς, αἰνιττόμενος τὴν αἰτίαν, ἀφ’ ἧς ἐπὶ τὸ γράφειν ὤρμησε. Διὰ τοῦτο καὶ συνεχῶς μέμνηται, ἀξιόπιστον ποιῶν τὸν λόγον». (Ε.Π.Ε. 14,748-750).

Μετὰφρασις: Νὰ θαυμάσης τὸ ταπεινὸ ὕφος τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Ἀφοῦ ἀνέφερε τὴ σκέψι τῶν μαθητῶν, τὴν διορθῶνει, διότι δὲν ἀντελήφθησαν ἐκεῖνο ποῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς. Λέει ὁ Εὐαγγελιστής: «Δὲν εἶπε ὁ Ἰησοῦς, ὅτι δὲν θά πεθάνῃ (ὁ Ἰωάννης), ἀλλ’ εἶπε, ἐάν ἐγὼ θέλω, αὐτός θά μείνῃ. Αὐτός εἶναι ὁ μαθητής, ποῦ δίνει τὴ μαρτυρία γιὰ ὅσα ἔγραψε, καὶ ξέρουμε ὅτι ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀληθινή». Γιατί ἄραγε μιλάει ἔτσι ὁ Ἰωάννης, ἐνῶ ἄλλος δὲν τὸ κάνει; Καὶ μιλάει ἔτσι γιὰ δεύτερη φορά (ιδε’ Ἰωάν. ιθ’ 35). Μιλάει γιὰ τὴ μαρτυρία τοῦ ἑαυτοῦ του. Φαίνεται νὰ προσεγγίξῃ τοὺς ἀχροατές του. Ποιά ἡ αἰτία; Λέγεται, ὅτι τελευταῖος ὁ Ἰωάννης θέλησε νὰ γράψῃ Εὐαγγέλιο, ὅταν ὁ Θεὸς τὸν παρακίνησε καὶ τὸν προέτρεψε πρὸς αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Γι’ αὐτὸ δείχνει συνεχῶς τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ὑπαινίσσεται τὴν αἰτία, ποῦ τὸν παρακίνησε νὰ γράψῃ. Συνεχῶς θυμᾶται αὐτὴ τὴν αἰτία καὶ θέλει νὰ κἀνῃ τὸ λόγο τοῦ ἀξιόπιστο.

π. Δ. Α.

Ἀνάστασις: κατασκευὴ νέας οἰκίας

«Οἰκίαν τις μέλλων οἰκοδομεῖν σαθρωθεῖσαν καὶ παλαιάν γινομένην, ἐκβαλὼν πρῶτον τοὺς οἰκοῦντας, οὕτω καταλύει τὴν οἰκίαν καὶ ἀνοικοδομεῖ λαμπροτέραν. Καὶ τοὺς ἐκβληθέντας οὐ λυπεῖ τὸ γινόμενον, ἀλλὰ καὶ εὐφραίνει πλέον. Οὕτω καὶ ὁ Θεὸς ποιεῖν μέλλων καταλύει ἡμῶν τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐνοικοῦσαν ἐν αὐτῷ ψυχὴν ἐξάγει πρότερον, καθάπερ ἐξ οἰκίας τινός, ἵνα λαμπροτέραν αὐτὴν οἰκοδομήσας, μετὰ πλείονος αὐτὴν δόξης εἰσαγάγῃ πάλιν. Μὴ τοίνυν τῇ καθαιρέσει προσέχωμεν, ἀλλὰ τῇ μελλούσῃ λαμπρότητι».

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 25,554

Μετὰφρασις

“Ὅποιος θέλει νὰ χτίσῃ σπίτι ποῦ χάλασε καὶ πάλιωσε, πρῶτα βγάξει ἔξω τοὺς ἐνοίκους καὶ ὕστερα γκρεμίζει τὸ σπίτι καὶ τὸ ξαναχτίζει λαμπρότερο. Καὶ ὅσους βγάξει δὲν λυποῦνται, ἀλλὰ μᾶλλον εὐφραίνονται. Ἔτσι καὶ ὁ Θεός, θέλοντας νὰ φτιάξῃ νέο σπίτι γιὰ τὴν ψυχὴ, νέο σῶμα, γκρεμίζει αὐτὸ τὸ παλιωμένο σῶμα, ἀφοῦ προηγουμένως βγάλει ἀπὸ μέσα τὴν ἐνοικο, τὴν ψυχὴ. Κατασκευάζει μὲ τὴν ἀνάστασι λαμπρότερο σῶμα, γιὰ νὰ ξαναμπῇ ἡ ψυχὴ.” Ἄς μὴ προσέχουμε, λοιπόν, τὸ γκρέμισμα (τὸ θάνατο), ἀλλὰ τὴ μελλοντικὴ λαμπρότητα (τὴν ἀνάστασι).

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ εὐχαριστία τῆς Ἐκκλησίας

Ἡ λέξις «εὐχαριστία» εἶναι ἐκείνη πού ὑπερίσχυσε στή χριστιανική χρῆσι γιά νά προσδιοριστῇ ἡ πράξις πού συνέστησε ὁ Ἰησοῦς Χριστός τήν παραμονή τοῦ Σταυρικοῦ Του θανάτου. Ὁ **Μυστικός δειπνος**, ἡ παράδοσις «τῶν καθ' ἡμᾶς φρικτῶν μυστηρίων», ὀνομάζεται «εὐχαριστία». Τό μυστήριο τῆς λειτουργικῆς μας παραδόσεως, ὅπου ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος μεταβάλλονται σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, ὀρίζεται ὡς «**θεία Εὐχαριστία**». Καί κατ' ἐπέκτασιν ἡ ὅλη σύναξις τῶν πιστῶν, ὅπου τελεῖται ἡ λειτουργία, καλεῖται «**εὐχαριστιακή σύναξις**». Ὁ Κύριος, καί ὅταν προσέφερε τόν ἐπιούσιον ἄρτον στούς πεντακισχιλίους (Ματθ. ιε' 30), καί ὅταν παρέδωσε στούς μαθητές Του τὸ Σῶμα Του καί τὸ Αἷμα Του (Λουκ. κβ' 17), εὐχαρίστησε καί εὐλόγησε. Εὐχαρίστησε τόν Θεό καί Πατέρα γιά τή νέα καί ζωοδόχο προσφορά τῆς θείας Κοινωνίας, ἀλλά καί εὐλόγησε μέ τή θεϊκή Του χάρι τή μεταστοιχείωσι τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου.

• Τήν εὐχαριστία τῶν πιστῶν, γιά τή Θεία Εὐχαριστία, τήν εὐγνωμοσύνην τους γιά τήν μεγίστην Δωρεά, τὸ «**εὐχαριστῶ**» τους πού ἀξιῶνεται τῆς συμμετοχῆς στή μυστικήν τράπεζα, ἐκφράζουν καί οἱ τρεῖς εὐχές τῆς Λειτουργίας τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου, πού παραθέτομε στή συνέχεια.

• **1.** Ἡ πρώτη λέγεται λίγο πρὶν ὁ λειτουργὸς ὑψώσῃ τὰ ἁγιασμένα τίμια Δῶρα καί καλέσῃ μέ τὸ «**Πρόσχωμεν· Τὰ Ἅγια τοῖς ἁγίοις**»:

«Εὐχαριστοῦμέν σοι, Βασιλεῦ ἀόρατε, ὁ τῇ ἀμετροτήτῳ σου δυνάμει τὰ πάντα δημιουργήσας καί τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου ἐξ οὐκ ὄντων εἰς τό εἶναι τὰ πάντα παραγαγών... Σὺ, Δέσποτα, τὰ προκείμενα πᾶσιν ἡμῖν εἰς ἀγαθόν ἐξομάλισον κατὰ τὴν ἐκάστου ἰδίαν χρείαν· τοῖς πλέουσι σύμπλευσον· τοῖς ὁδοιποροῦσι συνόδευσον· τοὺς νοσοῦντας ἴασαι, ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν».

Μετὰ φρασίς: Ἐσένα εὐχαριστοῦμε, ἀόρατε Βασιλεῦ Κύριε, Ἐσένα πού μέ τήν παντοδυναμία Σου δημιούργησες τό σύμπαν καί μέ τὸ πλήθος τῆς ἀγάπης σου τὰ ἔφερες ὅλα ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στήν ὑπαρξί... Ἐσὺ, Δέσποτα πανάγιε, σ' ὄλους ἡμᾶς, πού βρισκόμαστε στή σύναξί Σου, τὰ τίμια Δῶρα χάρισε τα μας γιά εὐεργετικό ἀποτέλεσμα σέ κάθε μας ἀνάγκη. Ταξίδεψε μ' αὐτούς πού ταξιδεύουν στή θάλασσα, στή στεριά ἢ στόν ἀέρα. Θεράπευσε τοὺς ἀρρώστους, Ἐσὺ πού εἶσαι ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων μας.

• **2.** Ἡ δεύτερη εὐχαριστιακή εὐχή λέγεται ἀπὸ τόν λειτουργό καί ὄλους τοὺς πιστούς ὅταν τελειώσῃ ἡ **μετοχή στό ἅγιο Ποτήριον** τῶν ἐκκλησιαζομένων, πού προετοιμασμένοι προσήλθαν στή θεία Εὐχαριστία:

«Εὐχαριστοῦμέν σοι, Δέσποτα φιλόανθρωπε, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅτι καί τῇ παρουσίῃ ἡμέρα κατηξίωσας ἡμᾶς τῶν ἐπουρανίων σου καί ἀθανάτων μυστηρίων. Ὁρθοτόμησον ἡμῶν τὴν ὁδόν· στήριξον ἡμᾶς ἐν τῷ φόβῳ Σου τοὺς πάντας. Φρούρησον ἡμῶν τὴν ζωὴν. Ἀσφάλισαι ἡμῶν τὰ διαβήματα, εὐχαῖς καί ἰκεσίαις τῆς ἐνδόξου Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί πάντων τῶν ἁγίων σου».

Μετὰ φρασίς: Σέ εὐχαριστοῦμε, φιλόανθρωπε Δέσποτα, Ἐσένα τόν εὐεργέ-

τη τῶν ψυχῶν μας, γιατί καί σήμερα μᾶς ἀξίωσες νά μεταλάβουμε τά ἐπουράνια καί ἀθάνατα μυστήριά Σου. Δῶσε νά εἶναι χωρίς ἐμπόδια ἡ πνευματική μας πορεία. Θεμελίωσέ μας στόν ἅγιο φόβο Σου. Φρούρησε τή ζωή μας. Ἀπάλλαξε ἀπό λάθη τίς ἐνέργειές μας. Μέ τίς προσευχές γιά ὅλα αὐτά τῆς ἐνδόξου Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί ὄλων τῶν ἁγίων σου.

Ἡ εὐχή αὐτή ξεκινᾷ μέ εὐχαριστία γιά τή μετάληψι τῶν τιμίων Δώρων καί καταλήγει σέ **παράκλησι** καί ἰκεσία. Σέ παρακαλοῦμε, Κύριε, γιά τή σωστή πορεία μας, γιά τή δική σου περιφρούρησι, γιά τήν ἀπαλλαγή μας ἀπό λάθη πού διαπραττούμε. Μέσα στήν Ἐκκλησία ἡ **αἴτησις** εἶναι εὐχαριστία καί ἡ **εὐχαριστία** εἶναι αἴτησις. Εὐχαριστοῦμε γιά τό μεῖζον, γιά τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Λέμε ὅτι γινόμαστε σύσσωμοι καί σύναιμοι. Ἀλλά δέν παύουμε νά εἴμαστε ἄνθρωποι πού περπατᾶμε ἀκόμα στή γῆ καί ρέπουμε στήν ἁμαρτία καί κάνουμε λάθη. Ἡ θεία Κοινωνία εἶναι φυσικά παντοδύναμη θεϊκή προσφορά, ἀλλά τό κατοικητήριο της, ἡ ἁμαρτωλή καί φθαρτή ὑπαρξί μας δέν παύει νά ἁμαρτάνη. Εἴμαστε οἱ ἀσθενεῖς, πού δεχόμαστε τό **φάρμακο τῆς ἀθανασίας**, ἀλλά συγχρόνως παρακαλοῦμε νά φανοῦμε ἄξιοι τοῦ θεϊκοῦ φαρμάκου, ἀλλά καί νά γιαιτρευτοῦμε ἀπό τά πολλαπλά πάθη μας.

● **3.** Ἡ τρίτη εὐχή ἀνήκει στήν ἀκολουθία, πού καλεῖται «*Εὐχαριστία μετά τήν θείαν Μετάληψιν*»: Εἰσαγωγικά λέμε τούς ἐξῆς στίχους:

*«Ἐπὶ δέ τύχη τῆς καλῆς μετουσίας
τῶν ζωοποιῶν μυστικῶν δωρημάτων,
ὑμνησον εὐθύς, εὐχαρίστησον μέγα,
καί τάδε θερμῶς ἐκ ψυχῆς Θεῷ λέγε·
Δόξα σοι, ὁ Θεός, Δόξα σοι, ὁ Θεός. Δόξα σοι ὁ Θεός.»*

Μετὰ φρασις:

Ὅταν ἀξιωθῆς νά κοινωνήσης
τά ζωοποιᾶ μυστικά Δῶρα,
ἀμέσως νά δοξολογήσης, ἔντονα νά εὐχαριστήσης
καί μέσα ἀπ' τήν ψυχή σου θερμά νά πῆς στόν Θεό·
Δόξα Σοι, Κύριε. Δόξα Σοι, Κύριε. Δόξα Σοι, Κύριε.

Ἀπό τήν ἀκολουθία τῆς Εὐχαριστίας, πού διαβάζεται μετά τή μετάληψι τῶν πιστῶν, λέμε καί τήν ἐξῆς εὐχή τοῦ Μεγάλου Βασιλείου:

«Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, βασιλεῦ τῶν αἰώνων καί δημιουργέ τῶν ἀπάντων, εὐχαριστῶ Σοι ἐπὶ πᾶσιν οἷς παρέσχον μοι ἀγαθοῖς καί ἐπὶ τῇ μετάληψει τῶν ἀχράντων καί ζωοποιῶν σου μυστηρίων. Δέομαι οὖν σου, ἀγαθέ καί φιλόανθρωπε, φύλαξόν με ὑπὸ τήν σκέπην Σου καί ἐν τῇ τῶν πτερυγῶν Σου σκιᾷ. Καί δώρησαι μοι μέχρι τῆς ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς ἐπαξίως μετέχειν τῶν ἁγιασμάτων Σου εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον.»

Μετὰ φρασις: Δέσποτα Χριστέ, πού εἶσαι ὁ ἀληθινός Θεός, ὁ Βασιλιάς ὄλων τῶν αἰώνων, ὁ Δημιουργός ὅλης τῆς κτίσεως (ὄρατῆς καί ἀοράτου), Σέ εὐχαριστῶ γιά ὅλα τά ἀγαθὰ πού μοῦ δωρίζεις, ἀλλ' εἰδικά γιά τή μετάληψι τῶν ἀχράντων καί ζωοποιῶν Σου μυστηρίων. Σέ παρακαλῶ θερμά, Ἐσένα πού εἶσαι ὁ Ἄγαθος καί Φιλόανθρωπος: Φύλαξέ με κάτω ἀπὸ τήν κραταιά Σου σκέπη, κάτω ἀπὸ τά φτερά Σου. Καί ἄς μοῦ δωρίσης πάντοτε, μέχρι τήν τελευταία μου ἀναπνοή αὐτή τήν εὐκαιρία: Νά μετέχω στή θεία Εὐχαριστία, νά κοινωνῶ εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Θέλω, αλλά δέν μπορώ!

Ρωμ. z' 16-19

Συμφωνία με τό νόμο (στ. 16)

Αυστυχώς ή απεικόνισις τῆς τραγωδίας τοῦ ἁμαρτωλοῦ, πού κυρίως ἀναφέρεται στόν πρό Χριστοῦ ἄνθρωπο, ἰσχύει ἐν πολλοῖς καί σήμερα. Πολλοί ἀγνοοῦν ὅτι ὑπάρχει ὁ Λυτρωτής, Ἐκεῖνος, πού τά πάντα μπορεῖ, ἀρκεῖ νά τοῦ παραδοθῶμε. Καί μαζί Του κι ἐμεῖς τά πάντα μποροῦμε. Γεννήθηκα μετά Χριστόν, ἀλλά ζοῦν πρό Χριστοῦ. Ἔτσι ἰσχύουν τά λόγια τοῦ Παύλου καί σήμερα, καίτοι φαίνεται νά λέχθηκα γιά τή σχέση Ἰαμαρτίας-Νόμου καί τή σχέση Νόμου-Χάριτος.

• Ὅταν μέσα μου ή ἀγνή φωνή διαμαρτύρεται, κλαίει γιά τήν ὑποδούλωσι τῶν ψυχικῶν καί σωματικῶν μου δυνάμεων στήν ἁμαρτία καί στό Διάβολο, τότε ἀντιλαμβάνομαι καί πείθομαι, ὅτι ὁ Νόμος εἶναι καλός καί ἅγιος. Δέν μ' ἔκανε ὁ Μωσαϊκός Νόμος παραβάτη, ὅπως δέν μ' ἔκανε καί ὁ ἄλλος νόμος, πού ἔχω μέσα μου. Μ' ἔκανε ὁ κακός ἐαυτός μου. Γι' αὐτό σέ ὥρες ἐσωτερικῆς ἐπαναστάσεως, ταυτίζομαι μέ τό Νόμο. Θέλω νά εἶμαι, ὅπως θέλει ὁ Θεός, ὅμως δέν τά καταφέρνω. Καί ὁ Νόμος αὐτό θέλει, νά τρω τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τήν ταύτισι τῆς ἀγνῆς συνειδήσεως μέ τό Νόμο τονίζει στή συνέχεια ὁ Παῦλος: *«Εἰ δέ ὁ οὐ θέλω τοῦτο ποιῶ, σύμφωνι τῷ νόμῳ ὅτι καλός»*. (στ. 16). Δηλαδή: Καί ἀφοῦ κάνω αὐτό πού δέν θέλω, συμφωνῶ μέ τό νόμο ὅτι εἶναι καλός.

• Θεωρητικά συμφωνοῦμε ὅλοι μέ τό Νόμο τοῦ Θεοῦ. Κανείς δέν εἶναι ἄθεος, ἐπειδή διαφωνεῖ μέ τό Νόμο τόν Μωσαϊκό, πολύ περισσότερο, τόν Εὐαγγελικό. Φαίνεται ἄθεος, διότι δέν θέλει ἢ δέν μπορεῖ νά ἐφαρμόσῃ τό Νόμο τοῦ Θεοῦ. Ἀδιάφορος συνειδήσις ταυτίζεται

μέ τό Νόμο. Ἄλλωστε καί ή συνειδήσις εἶναι Νόμος τοῦ Θεοῦ, φυτεμένος στά στήθη κάθε ἀνθρώπου. *«Σύμφωνι τῷ νόμῳ, ὅτι καλός»* (στ. 16). Συμφωνῶ μέ τήν Ἁγία Γραφή, ἀλλά δέν μπορῶ. Θαυμάζω τήν κορυφή, ἀλλά προσπαθώντας νά τήν καταλάβω, τσακίζομαι. Ἐδῶ εἶναι ὁ ἀγώνας τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ξεκινᾷ ἀπό τή διπλή πίστι. Μέ τήν πίστι, ὅτι ή ἠθική εἶναι δυνατή, ὅτι ή κορυφή δέν εἶναι μόνο γιά τούς λίγους, ἀλλά γιά ὅλους. Μέ τήν πίστι, ὅτι μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ ὁ Νόμος Του δέν εἶναι ἀνεφάρμοστος.

• Ἡ ταλαιπωρία ξεκινᾷ ἀπό τή στιγμή, πού τό θέλημα τῆς σαρκός ἀντιβαίνει στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τότε ή ζωή ἀντιστρατεύεται στήν πίστι. Καί πάλι τό κακό ἄς τό ἀναζητήσουμε ὀχι στά ὄργανα, ἀλλά στόν ὄργανοπαίκτη. Ἔχι στά μέλη τοῦ σώματος, ἀλλά στήν προαίρεσι τῆς ψυχῆς. Λέγει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: *«Ἡμεῖς ἐλάττονα μέν ὁμολογοῦμεν εἶναι τῆς ψυχῆς τήν σάρκα καί καταδεεστέραν, οὐ μὴν ἐναντίαν οὐδέ μαχομένην οὐδέ πονηράν, ἀλλ' ὡς κιθάραν κιθαριστῆ, καί ὡς ναῦν κυβερνήτη, οὕτως αὐτήν ὑποκεῖσθαι τῇ ψυχῇ. Οὐκ ἐν τῇ κιθάρᾳ, οὐδέ ἐν τῇ νηϊ ή τέχνη, ἀλλ' ἐν τῷ κυβερνήτῃ καί τῷ κιθαρῶδῳ»* (Ε.Π.Ε. 17,136). Μετάφρασις: Ἐμεῖς παραδεχόμεστε, ὅτι ή σάρκα εἶναι κατώτερη καί ὑποδεέστερη ἀπό τήν ψυχή, ὀχι ὅμως ἀντίθετη, οὔτε ἐχθρική, οὔτε πονηρή. Ἐπακούει στήν ψυχή, ὅπως ή κιθάρα στόν κιθαριστή καί τό πλοῖο στόν καπετάνιο... Ἡ τέχνη δέν ὑπάρχει στήν κιθάρα καί στό πλοῖο, ἀλλά στόν κιθαρῶδο καί τόν κυβερνήτη.

Καταληψίας ή ἁμαρτία (στ. 17 καί 20)

Ἄλλο τό νά εἶναι κανείς ἀντάρτης, πού κάπου-κάπου χτυπᾷ, ἀλλ' ἀποκρούεται, καί

ἄλλο τό νά εἶναι καταληψίας καί κατακτητής. Ὁ Διάβολος πρό Χριστοῦ ἦταν «κοσμοκράτωρ» (Ἐφεσ. στ' 12). Τό ὄργανό του, ἡ ἄμαρτία, κυριαρχοῦσε. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε καταντήσει τυφλός ὑπέρτης τῆς ἄμαρτίας.

Φαντάσου νά εἶσαι νοικοκύρης στό σπίτι. Κάποτε, ὕστερα ἀπό ἐπίμονα κτυπήματα ἀνοίγεις σέ παράξενο ἐπισκέπτη. Τοῦ ἐπιτρέπεις νά καθήσῃ. Στήν ἀρχή σοῦ ἀρέσει ἡ συντροφία του. Τόν περιποιοῖσαι. Σιγά-σιγά ὅμως διαπιστώνεις, ὅτι πῆρε πολύ θάρρος ὁ ἐπισκέπτης. Ἄπό φιλοξενούμενος κινεῖται ὡς νοικοκύρης. Κι ἔρχεται στιγμή, χωρίς νά τό πολυκαταλάβης, πού τό σπίτι τό δικό σου γίνεται δικό του καί σύ γίνεσαι «γκαρσόνι» του!

Κάπως ἔτσι συμβαίνει μέ τήν ἄμαρτία. Γίνεται «οἰκοῦσα» ἄμαρτία. Τῆς ἀνοίξαμε τήν πόρτα. Κι ἐκεῖνη ἀπό φιλοξενούμενη, ἔγινε κυρίαρχος. Ἐκανε κατάληψι ὅλου τοῦ χώρου.

● Τήν πραγματικότητα αὐτή ἐκφράζει ὁ Παῦλος σέ δύο ἀπό τούς ἐπομένους στίχους τοῦ 7ου κεφαλαίου, στόν 17ο καί στόν 20ό. Στόν 17ο στίχο: «Νυνί δέ οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτό, ἀλλ' ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοί ἄμαρτία» (στ. 17). Δηλαδή: Δέν τό κάνω πλέον ἐγὼ τό κακό, ἀλλ' ἡ ἄμαρτία, πού κατοικεῖ σέ μένα.

Ἐγὼ ἄμαρτάνω, κι ὅμως δέν εἶμαι ἐγὼ. Δέν εἶναι τό ἀληθινό ἐγὼ μου αὐτό. Εἶναι ὁ παλαιός ἄνθρωπος, ὅχι ὁ ἀρχαῖος. Ὁ ἀρχαῖος, ὁ προπρωτικός ἄνθρωπος, δέν ἄμαρτανε. Ὁ μετρωτικός ἄμαρτάνει. Καί «κατεργάζεται» πράγματα πού δέν θέλει, πού δέν εἶναι στή φύσι καί στόν προορισμό του. Φυτεμένος ἀπό τόν Θεό ὁ ἄνθρωπος, νά παράγῃ τά ἄνθη τῶν ἀρετῶν, ἐκεῖνος κατάντησε νά ἐξάγῃ ἀγκάθια κακίας. Κι αὐτό λόγῳ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς ἄμαρτίας.

● «Ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοί ἄμαρτία» (στ. 17). Δέν ἀμνηστεύομαι, λέγοντας ὅτι ἡ ἄμαρτία κυβερνάει καί ὄχι ἐγὼ. Ἐγὼ παραχώρησα τό δικαίωμα στήν ἄμαρτία νά εἰσέλθῃ. Κάποτε νοικιάζεις τό σπίτι σου, διότι ἔχεις ἀνάγκη. Καί ὁ νοικάρης ὄχι μόνο δέν σοῦ πληρώνει τό νοίκι, ἀλλά καί σοῦ τό καταστρέφει. Τί θά κάνης; Θά τοῦ κάνης ἔξωσι.

Ἡ ἄμαρτία εἶναι ὁ νοικάρης. Ὅχι μόνο δέν μᾶς πληρώνει θετικά, ἀλλ' ἀντίθετα, μᾶς πληρώνει ἀρνητικά. Ἀντί γιά χαρά, μᾶς πληρώνει πίκρα. Καί μόνο; Προβαίνει καί σέ κατατρο-

φή τοῦ σπιτιοῦ. Καταστρέφει τό σῶμα, πού τό φθείρει, κατά τό λόγο τοῦ Παύλου: «Εἴ τις τόν ναόν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός» (Α' Κορ. γ' 17). Διαστρέφει τό λογικό. Λεπλατεῖ τή βούλησι. Καθιστᾷ τό πνευματικό οἰκοδόμημα, πού λέγεται ἄνθρωπος, ἐρείπιον. Τί πρέπει νά γίνῃ; Ἐξωσις.

Αὐτή τήν εὐλογημένη ἔξωσις ἤλθε νά κάνῃ ὁ Χριστός. Πατάσσει τήν αὐθάδεια καί τήν ἱαμότητα τῆς ἄμαρτίας, τοῦ πονηροῦ πνεύματος, πού ἔκανε κατάληψι τοῦ ἀνθρώπου. Λέει δυναμικά: «Φιμώθητι καί ἐξελθε ἐξ αὐτοῦ» (Μάρκ. α' 25).

● Γιά τήν «οἰκοῦσαν ἐν ἐμοί ἄμαρτίαν» μιλάει καί στόν 20ό στίχο ὁ Παῦλος: «Εἰ δέ ὁ οὐ θέλω ἐγὼ τοῦτο ποιῶ, οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτό, ἀλλ' ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοί ἄμαρτία» (στ. 20). Δηλαδή: Ἄφου κάνω αὐτό πού δέν θέλω, δέν τό κάνω πλέον ἐγὼ, ἀλλ' ἡ ἄμαρτία πού κατοικεῖ σέ μένα.

● Τό συμπέρασμα δέν εἶναι ἀθωωτικό γιά τόν ἄνθρωπο. Κάνω τό κακό, μά ἔχω κάποιο ἐλαφρυντικό. Βρίσκομαι ὑπό τήν ἐπήρεια τοῦ κακοῦ. Βάλλομαι «ἔσωθεν καί ἔξωθεν». Μέ ὀνομάζετε «κύριο», ἀλλά δέν εἶμαι κύριος, ἀφου δέν μπορῶ νά κυριαρχήσω στόν ἑαυτό μου, στά πάθη μου, στή γλῶσσα μου, στά μάτια μου, στόν ἀτομισμό μου, στή σάρκα μου, στό λογισμό μου, στήν ἐπιθυμία μου.

Γιά τόν πιστό ἡ ἔξωσις τῆς ἄμαρτίας ἀρχίζει μέ τή μετάνοια ἐν Χριστῷ. Γιά νά κάνης ἔξωσι σέ κακό νοικάρη, ὑποβάλλεις αἴτησι. Καί γιά τήν ἔξωσι τῆς ἄμαρτίας ὑποβάλλεις θερμή αἴτησι, θερμή προσευχή, μέ θερμά δάκρυα, μέ εἰλικρινῆ μετάνοια. «Κύριε, ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τήν ψυχήν μου» (Ψαλμ. 141,7).

Καί ὁ Κύριος κάνει τό θαῦμα. Ἡ ἄμαρτία παύει νᾶναι κυρίαρχος. Ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχη, ἀφου ἔξακολουθεῖ νά ὑπάρχη καί ὁ Σατανᾶς. Ἐξακολουθεῖ νά ζητᾷ νά παραβιάσῃ τίς πόρτες, τίς αἰσθήσεις μου, ἀλλ' ὑπάρχει πλέον φρουρός ἰσχυρός. Ἡ χάρις ἡ παντοδύναμος ἐνισχύει τίς δυνάμεις τῆς ἐλευθερίας μου γιά τή «φυλακή τῶν πέντε αἰσθήσεων», γιά τήν προάσπισι τῆς προσωπικῆς μου ἐλευθερίας.

Πρόθεσις καί δυνατότητα (στ. 18)

Ὁ ἀδύνατος ἄνθρωπος, ἰδίως ὁ χωρίς Χρι-

στό, εκφράζεται όπως εκείνος του 7ου κεφαλαίου. Είναι ο τραγικός αναζητητής της ελευθερίας, που όμως προσγειώνεται δεμένος στη σκλαβιά. Είναι ο νοσταλγός της αρετής, που όμως υποχρεώνεται να γίνεται ο παραγιός της αμαρτίας. Θέλει το αγαθό, αλλά νιώθει το κακό να κυριαρχεί. Και λέει μαζί με τον Παύλο: «*Οἶδα γάρ ὅτι οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοί, τοῦτ' ἔστιν ἐν τῇ σαρκί μου, ἀγαθόν· τὸ γὰρ θέλειν παράκειται μοι, τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν οὐχ εὐρίσκω*» (στ. 18). Δηλαδή: Ξέρω ὅτι δέν κατοικεῖ σέ μένα καλό. Τό νά θέλω βέβαια τό καλό εἶναι πολύ κοντά σέ μένα, ἀλλά τό νά ἐκτελῶ τό καλό δέν τό βρίσκω.

- Ἀπομακρύνθηκε ὁ ἄσωτος. Συναντοῦσε διαρκῶς τό κακό. Κάπως ἔτσι εἶναι κάθε ἀμαρτωλός. Ἡ ἀποστασία δέν ἔχει σχέση μέ τή δημιουργία. Δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος γιά τό ἀγαθό· νά ζῆ μαζί μέ τόν Ἄγαθόν. Δρασκελίσει ὅμως τό σκαλοπάτι τῆς ὑπακοῆς ἀπό τόν Θεό καί ξελογιασμένος βρέθηκε «*εἰς χώραν μακράν*» (Λουκ. ιε' 13). Ἐκεῖ διαπιστώνει, ὅτι μέσα του πλέον δέν κατοικεῖ τό ἀγαθό. Μπήκε στό περιθώριο τό ἀγαθό. Τό κακό κυριάρχησε.

- Τό θέλω τό ἔχει ὁ ἄνθρωπος πολύ κοντά του. Τό μπορῶ τό ἔχει μακριά του.

- Δέν ἔχω τή δύναμη νά κάνω τό καλό. Φατσασθῆτε κάποιον νά εἶναι πεσμένος σέ λάκκο βαθύ. Πάνω του αἰωροῦνται δύο σχοινιά. Τό ἕνα κατεβαίνει μέχρι τό κεφάλι του, τό ἄλλο ὅμως εἶναι πολύ κοντό. Μόλις πού τό διακρίνει. Τό ἕνα γράφει: «*Θέλω*». Τό ἄλλο γράφει: «*Μπορῶ*». Ἀρπάζει τό ἕνα σχοινί. Προσπαθεῖ ν' ἀνεβῆ, μά δέν τά καταφέρνει. Ἡ διάθεσις δέν ταυτίζεται μέ τή δυνατότητα.

Ἐγώ ἤμουν «*ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ καί ἐν σκιᾷ θανάτου*» (Ψαλμ. 87,6). Καί ξαφνικά ἐμφανίζεται ὁ Θεάνθρωπος. Ἀφοῦ κατέβηκε ἀπ' τόν Οὐρανό στή γῆ, δέν μπορούσε νά κατεβῆ καί μέχρι τό δικό μου λάκκο, μέχρι τή δική μου πῶσι; Ἐκεῖ, πού ἀπεγνωσμένα φώναζα, «*Ἐγώ δέν μπορῶ*», ἀκούω μία ἄλλη φωνή: «*Ἐγώ ὅμως μπορῶ. Καί θέλω καί μπορῶ. Ἔρχομαι νά σέ ἀνεβάσω. Μή φοβᾶσαι. Μόνο πίστευε*». Εἶναι ὁ παντοδύναμος Χριστός. Στόν Χριστό βρίσκουμε τό «*κατεργάζεσθαι τὸ καλό*» (στ. 18). Ὁ Χριστός ἐνεργεῖ ἔτσι, ὥστε καί οἱ ἄνθρωποι νά κάνουν θαύματα. Καί ἕνα ἀπό τά μεγάλα θαύματα εἶναι τό νά μεταμορφῶνται καί τή θέλησι καί τή δυ-

νατότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι, ἀντί νά κατεργάζεται ὁ ἄνθρωπος τό κακό καί τήν ἀμαρτία, κατεργάζεται τό καλό καί τή σωτηρία. «*Μετά φόβου καί τρόμου τήν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε· ὁ Θεός γάρ ἐστίν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καί τό θέλειν καί τό ἐνεργεῖν ὑπέρ τῆς εὐδοκίας*» (Φιλιπ. β' 12-13).

Τραγική ἀντίφρασις (στ. 19)

Ἐπανερχεται ὁ Παῦλος στήν τραγική ἀντίφρασι: «*Οὐ γάρ ὃ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ' ὃ οὐ θέλω κακόν τοῦτο πράσσω*» (στ. 19). Δηλαδή: Δέν κάνω τό καλό πού θέλω, ἀλλά πράττω τό κακό πού δέν θέλω. Ὁ παλαιός ἄνθρωπος, ὁ πρό Χριστοῦ, ὁ χωρίς πολλή χάρι, αἰσθάνεται πάντοτε ἕνα πελώριο **Ναί** κι ἕνα πελώριο **Ἦχι**. Λέει **Ναί** στό Νόμο Του, μέ τή διάθεσί του. Λέει **Ἦχι** στήν ἐφαρμογή τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ἀδυναμία του. Ἀφήνουμε καί ἀνδρώνεται τό θράσος τῆς ἀμαρτίας μέσα μας. Τόν ληστή ὅχι ἀπλῶς τόν ἀφήσαμε νά μπῆ, ἀλλά καί τοῦ ἐπιτρέψαμε νά λεηλατήσῃ τά πάντα, μέ τήν ἔλλειψι δυναμικῆς ἀντιστάσεως.

- Γιά τή λεηλασία τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν ἀμαρτία δέν φταίει ὁ Θεός, πού δημιούργησε τόν ἄνθρωπο. Ἄν ἕνα βασιλικό παλάτι τό λεηλατήσῃ ληστής, φταίει ὁ κατασκευαστής του; Ἀσφαλῶς ὄχι. Φταίει ὁ φύλακας καί ὁ νοικοκύρης. Τό παράδειγμα τοῦ ληστοῦ χρησιμοποιεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Εἰ θαυμαστόν οἶκον καί βασιλικάς αὐλάς τύραννος λάβει καί ληστής, οὐ διαβολή τῆς οἰκίας τό γινόμενον, ἀλλ' ἡ κατηγορία πᾶσα τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιβουλεύσαντων ἐστίν*» (Ε.Π.Ε. 17,142). Μετάφρασις: Ἄν ληστής κλέψῃ πλούσιο παλάτι, αὐτό δέν ἀποτελεῖ κατηγορία γιά τό σπίτι. Εἶναι κατηγορία γιά τό ληστή.

Δέν θέλω τό κακό. Δυστυχῶς τό κάνω. Εἶμαι κατ' εὐφημισμὸν ἐλεύθερος. Πραγματικά γίνομαι ἐλεύθερος ἀπὸ τή στιγμή, πού ἐκούσια ὑποτάσσομαι στόν Χριστό, τόν Ἐλευθερωτή μου. Πράγματα ἀκατόρθωτα ἄλλοτε, ἀφοῦ βρισκόμασταν ὑπὸ τό κράτος τῆς ἀμαρτίας, τώρα εὐκόλα κατορθώνονται, μέ τή χάρι τοῦ Χριστοῦ.

Δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς!

Δ. Γ. Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Σέ κάθε τόπο ὁ Χριστός

Ἔτό πηγάδι Συχάρ ὁ διάλογος τοῦ Ἰησοῦ μέ τή Σαμαρείτιδα φέρνει στήν ἐπιφάνεια ὄχι μόνο μυστικά τῆς ζωῆς τῆς γυναικός, ἀλλά καί ἀποκαλύπτει τήν Θεότητά Του. Μέ εὐκαιρία μία ἀπό τίς ἐρωτήσεις τῆς Σαμαρείτιδας ὁ Χριστός ξεδιπλώνει τήν αὐτοσυνειδησία τῆς Θεότητάς Του.

• Ἡ συνομιλία τῆς Σαμαρείτιδας μέ τόν Χριστό ὄλο καί τήν ἀνεβάζει πνευματικά. Φτάνει στό σημεῖο νά θεωρήσῃ, ὅτι ὁ συνομιλητής της εἶναι προφήτης!

—Πές μου, λοιπόν, πού πρέπει ὁ Θεός νά προσκυνῆται καί νά λατρεύεται; Στό δικό μας βουνό, στό Γαριζίν, ἢ στό δικό σας, στό Ἱεροσόλυμα;» (Ἰωάν. δ' 20).

Μέ ἀπλά λόγια: Ποιοί εἶναι οἱ ἅγιοι τόποι; ...

• Ἐτοιμοί εἶμαστε ἐμεῖς νά μιλήσουμε γιά τά Ἱεροσόλυμα, ὡς ἁγίους τόπους. Μᾶς διακόπτει ὁμως ὁ Χριστός διαφωνώνας:

—«Οὔτε!... Οὔτε!...», λέει στή Σαμαρείτιδα. Οὔτε στό δικό σας βουνό, στό Γαριζίν, κατοικεῖ ἀποκλειστικά ὁ Θεός, οὔτε στόν δικό μας τόπο, στό Ἱεροσόλυμα. «Πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνῶντας αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωάν. δ' 24).

• Ἀνεβαίνουν σέ μεσσιανικά ὕψη οἱ ἐρωτήσεις. Ἀπό τή λάσπη ἢ Σαμαρείτιδα ἀνεβαίνει στόν οὐρανό. Λέει:

—Ἐξέρω, ὅτι θά ἔρθῃ ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός...

Τήν προλαβαίνει ἡ ἀπάντησις τῆς θεϊκῆς αὐτοσυνειδησίας τοῦ Χριστοῦ:

—«Ἐγώ εἰμι ὁ λαλῶν σοι» (Ἰωάν. δ' 26).

• Οἱ ἐρωτήσεις γίνονται θεϊκές ἀ-

ποκαλύψεις. Οἱ ἀπαντήσεις γίνονται θαυμασμός! Ὁ θαυμασμός γίνεται ἀλλαγῆ. Ἡ ἀλλαγῆ ζωῆς γίνεται ἀγιότητα. Ἡ ἀγιότητα γίνεται ἱεραποστολή. Τρέχει: Ἀπευθύνει τό τελευταῖο ἐρώτημα στούς συμπατριῶτες της:

—Ἐλάτε νά δῆτε κάποιον πού μοῦ εἶπε ὅσα ἔχω διαπράξει. Καί πέστε μου: «Μήτι αὐτός ἐστίν ὁ Χριστός;» (Ἰωάν. δ' 29).

—Ναί, τῆς ἀπαντοῦν, πιστεύουμε, ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός (Ἰωάν. δ' 42).

Μουσικό κουτί

Ἐτσι ὀνομάζεται μία ἐκπομπή τῆς ΕΡΤ. Εἰδικά στίς 4 Ἀπριλίου τό βράδυ ὁ τίτλος τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς ἦταν «Ἐνα τραγούδι γιά τήν Οὐκρανία», μέ συντονιστή τόν κ. Ν. Πορτοκάλογλου. Δέν ξέρουμε ἂν τό τραγούδι (ἢ μάλλον τά τραγούδια) τά ἄκουσε ὁ κυνηγημένος, πονεμένος καί βασανισμένος λαός τῆς Οὐκρανίας. Μπορεῖ ἄραγε μέσα σέ διαρκεῖς κρότους ὄπλων καί πυραύλων ν' ἀκουστοῦν ἤρεμα τραγούδια; Ἀσχέτως πάντως, ἂν τά τραγούδια «γιά τήν Οὐκρανία» ἔφτασαν στήν Οὐκρανία, ὁ σκοπός τους φάνηκε νά πέτυχε.

• Οἱ καλλιτέχνες, πού ἔλαβαν μέρος στό ὄλο πρόγραμμα, προσφέρθηκαν νά τραγουδήσουν καί νά μιλήσουν, προκειμένου νά συλλεχθοῦν χρήματα γιά τήν Οὐκρανία, γιά τό λαό της πού ξεσπιτώθηκε, γιά τίς πόλεις πού ἰσοπεδώθηκαν, γιά τούς πρόσφυγες πού βρέθηκαν μακριά ἀπό τίς ἐστίες τους καί πού ἀνέρχονται σέ ἑκατομμύρια.

• Δέν λύνεται φυσικά τό τεράστιο πρόβλημα τῆς Οὐκρανίας μέ μερικές ἑκατοντάδες χιλιάδες εὐρώ. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη δέν

μετριέται μέ τά χρήματα. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἀκριβοπληρωμένη ἀπό τόν Θεάνθρωπο τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη εἶναι συμπάθεια καί συμπαραστάσις σέ βασανισμένους καί πληγωμένους. Ἡ ἀγάπη εἶναι στάσις χριστιανικῆς **συνωδύνης** γιά τά θύματα ἑνός καθαρά σατανικοῦ πολέμου. Καί ἡ ἐν λόγῳ ἐκπομπή τῆς ΕΡΤ ἦταν ἕνα δεῖγμα ἀλληλεγγύης πρὸς τόν λαό τῆς Οὐκρανίας.

● Στό τέλος τῆς ἐκπομπῆς πῆρε τόν λόγο ὁ γνωστός τραγουδιστής κ. Διονύσιος Σαββόπουλος. Μεταξύ ἄλλων εἶπε καί τά ἑξῆς:

«Σάν ἐνήλικοι ὀφείλουμε κάθε φορά νά κατονομάζουμε τόν ἐκάστοτε βομβαρδιστή τῆς εἰρήνης τῶν ἀνθρώπων, τῶν λαῶν. Μᾶς φέρνει ὅλους σέ σύναξι ἀπόψε ἡ βαθεῖα συγκίνηση γιά τόν πανέμορφο λαό τῆς Οὐκρανίας καί γιά τήν ἡγεσία του.

Οἱ Οὐκρανοί ἀπέκτησαν ἐπική συνείδηση. Διότι μόνο μέ τήν ψυχολογία τοῦ ἔπους μπορεῖς νά πᾶς καί νά πεθάνης γι' αὐτά τά ὑψηλά πράγματα, πού ὅμως εἶναι καί πολύ ἀπτά, καί λέγονται “πατρίδα” - “ἐλευθερία” - “δημοκρατία”.

Καλή ἡ εὐημερία. Ἀλλά φαίνεται πὼς τήν κρίσιμη στιγμή ὁ δρόμος πού σώζει τόν κόσμο εἶναι πάντα ὁ ἴδιος: **Ἡ θυσία!**

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Υπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Ἐτησία συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Προσκυνῶ τήν Οὐκρανία, σκύβω τό κεφάλι καί ψέλνω μαζί της...».

● Σάν μέλη τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας δέν εἶναι δυνατόν νά μένουμε ἀσυγκίνητοι μπροστά στό δράμα τῆς Οὐκρανίας. Μπορεῖ καθένας νά ἔχη τίς πολιτικές του ἀπόψεις. Ἐμεῖς δέν θέλουμε νά ἔχουμε πολιτικές ἀπόψεις καί σκοπιμότητες. Θέλουμε ὅλα νά τά βλέπουμε ἀπό τήν **ὄψι τοῦ Σταυροῦ**. Δυστυχῶς σταυρώνονται λαοί καί ἔθνη καί ἀπό ἡγέτες, πού μερικοί τοὺς ἔχουν φωτογραφίσει νά κάνουν τό... σταυρό τους! Σέ τέτοιους ἡγέτες δέν ἀρκεῖ μόνο τό «Οὐαί ὑμῖν γραμματεῖς καί φαρισαῖοι ὑποκριταί!»! Χρειάζεται τό «Οὐαί ὑμῖν! Παριστάνετε τοὺς χριστιανούς, καί σταυρώνετε κάθε μέρα τόν Χριστό.

● Ὅσο κι ἂν μερικοί ἔμμεσα ἢ ἄμεσα ὑποστηρίζουν τόν κακοῦργο πόλεμο τοῦ Πούτιν, ἔμεῖς δέν θά παύσουμε νά φωνάζουμε: Κάθε παιδί τῆς Οὐκρανίας, πού σκοτώνεται, εἶναι ὁ **Χριστός πού σταυρώνεται!**

Οὔτε μία λέξις συμπάθειας

Ἡ συγκινητική εἶναι ἡ συμπάθεια τοῦ ἐλεύθερου κόσμου καί τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τόν λαό τῆς Οὐκρανίας. Ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καταδικάσαν τήν ἐγκληματική εἰσβολή στήν Οὐκρανία καί ἐξέφρασαν τήν συμπάθειά τους πρὸς τόν δοκιμαζόμενο Οὐκρανικό λαό. Παραθέτουμε περικοπή ἀπό τήν **ἐγκύκλιο** τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού διαβάστηκε σέ ὅλους τοὺς ἱ. Ναούς:

«Ἡ Ἱερά Σύνοδος αἰσθάνεται ἔντονο τό χρέος νά καταδικάσει τήν βίαιη εἰσβολή τῶν Ρωσικῶν στρατευμάτων καί τόν πόλεμο στήν Οὐκρανία καί νά ὑψώσει φωνή διαμαρτυρίας γιά ὅλα, ὡς μή ὄφειλε, τά θύματα τοῦ πολέμου καί ὅλους τοὺς διωκομένους. Θρηνεῖ γιά ὅσους θανατώθηκαν, ἀλλά καί γιά ὅσους ἀκόμη δοκιμάζονται καί διώκονται.

Ἐξ ἐπόψεως Ὁρθόδοξου, κανένα γεγονός, καμμία πρόκληση, καμμία ἐπίδιω-

ξη και καμμία πρόφαση δέν δύναται νά δικαιολογήσει τήν θηριωδία τοῦ πολέμου, ἡ φύση τοῦ ὁποίου προϋποθέτει τήν ἐπιβολή τῆς βουλήσεως τοῦ ἰσχυροῦ στόν ἀνίσχυρο...

Τίς ἡμέρες αὐτές ἡ Οὐκρανία βιώνει τόν παραλογισμό καί τήν σκληρότητα τοῦ πολέμου. Ἄμαχοι βομβαρδίζονται, μέ θύματα καί παιδιά. Πόλεις καταστρέφονται...

Ἄς μᾶς καθοδηγήσει ὅλους ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἰδιαίτερος ὅσους εὐρίσκονται στήν δεινή δοκιμασία τοῦ πολέμου, ὥστε νά διέλθουμε τό ὑπόλοιπο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἐν εἰρήνῃ, μετανοία καί φιλαλληλία καί νά ἀξιωθοῦμε τῆς μετοχῆς στό σωτήριο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας ἀκέραιοι καί εἰρηνικοί».

• Μέ ἐκπληξί ἀκοῦμε καί διαβάζουμε **μικροδικαιολογίες**, μόνο καί μόνο γιά νά ἐκθειασθῆ ἔτι μᾶλλον τό ἄγριο θηρίο, πού κτυπᾷ ἀλύπητα ἕνα ἀνεξάρτητο κράτος. Ἄλλοι θυμοῦνται προηγούμενους πολέμους. Ἄλλοι κατηγοροῦν ὀλόκληρη τή Δύσι. Ἄλλοι βρίσκουν ἀτυχές τό πρόσωπο πού κυβερνᾷ τήν Οὐκρανία. Ἄλλοι ἐπικαλοῦνται λίγους Οὐκρανοῦς πού εἶναι ρωσόφωνοι. Ἄλλοι ρίχνουν τό βαρος τῆς εὐθύνης σέ κάποιο τάγμα «Ἀζόφ». Ἄλλοι ὑποστηρίζουν, ὅτι πρέπει νά ἐξαφανιστῆ ἀπό τούς Ρώσους ἡ Οὐκρανία διότι ἐπιζητεῖ τήν ἔνταξί της σέ κάποια πολυεθνική συμμαχία...

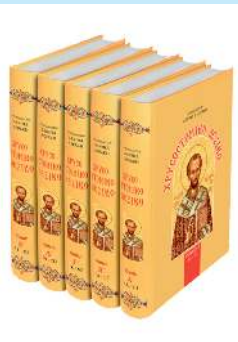
• Ἀκόμα κι ἂν ὅλα αὐτά εὐσταθοῦν, εἶναι λόγοι νά γκρεμίσῃ ὁ Ποῦτιν ἕνα

κράτος, πού καί ἀνεξάρτητο εἶναι καί δικαίωμα **αὐτοδιαθέσεως** ἔχει. Καί κάτι ἀκόμα: Ὅλα αὐτά, πού οἱ ὑποστηρικτές τοῦ ἱμπεριαλιστῆ Ρώσου ἠγάπη ἐπικαλοῦνται, δείχνουν, ἔστω καί κατ' ἐλάχιστον, ὅτι ἡ Ρωσία... κινδυνεύει; Ὅτι ἡ Οὐκρανία ἔθιξε τή Ρωσία; Ὅσα καί νά ποῦν οἱ Πουτινόφιλοι, μία εἶναι ἡ πραγματικότητα: Ὁ Ρώσος μεγαλοηγέτης (22 χρόνια στήν ἐξουσία!) εἶναι ὁ φρικτός **θύτης** καί ἡ Οὐκρανία τό συμπαθές **θύμα**.

• Νά ἐκφράσουμε καί ἕνα παράπονο ὅλου τοῦ Ὀρθοδόξου λαοῦ: Γιατί ἡ Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους μέχρι τώρα δέν βρῆκε ἔστω μία λέξι συμπαθείας στόν Οὐκρανικό λαό, πού ποικιλοτρόπως σταυρώνεται; Τό ἂν κάποτε πῆγε ὁ Ρώσος ἠγέτης στό Ἅγιον Ὄρος, δέν τοῦ παρέχει τό δικαίωμα νά σταυρώνη λαούς. Ἄν ἔκανε τό σταυρό του φιλώντας εἰκόνες, δέν τοῦ προσφέρεται ἡ ἄδεια νά καταστρέφῃ ἑκατομμύρια **ἔμψυχες εἰκόνες**. Ὅσιώτατοι τοῦ Ὄρους! Μέχρι πότε θά περιμένουμε ἕνα δάκρυ σας γιά ὅσους χύνουν ποτάμια δάκρυα καί αἵματα;

3 ἢ 300.000;

Ποιός ἀπό τούς δύο ἀριθμούς σᾶς τρομάζει; Γιά τό τρία θόρυβος. Ἐπί μῆνες ὅλα τά κανάλια ἀφιερώνουν μεγάλο μέρος τῶν εἰδήσεών τους. Γιά τό τρία ἔχουν ἀναστατωθῆ νοσοκομεῖα, νεκροτομεῖα, ἀστυνομία, ἀνακριτικές ἀρχές, δικαστήρια, νομικός κόσμος. Δικαιολογημένα; Ἀσφαλῶς. Γιατί αὐτά τά τρία ἦσαν παι-

Προσφορά Χρυσοστομικοῦ λεξικοῦ

Πνευματικό δῶρο σέ ὅσους ἀγαποῦν τούς ἁγίους Πατέρες.

• Στό Χρυσοστομικό λεξικό (5 πολυτελεῖς τόμοι) βρίσκεις σύντομη περικοπή τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου γιά κάθε λέξι (κείμενο, μετάφρασις καί περικοπή). Προσφέρεται στους ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ, ἀντί γιά τήν ἀρχική τιμή τῶν 100 εὐρώ, στή μοναδική τιμή τῶν 58 εὐρώ (συμπεριλαμβάνονται καί τά ταχυδρομικά ἔξοδα).

• Παραγγελίες στά τηλέφ.: 2103212713 καί 2109765440.

δάκια. Ἀδελφάκια. Καί τά τρία πέθαναν μυστηριωδῶς. Γιά τό ἕνα, τό μεγαλύτερο λένε, ὅτι βρέθηκε ἡ ἄκρη. Ἦδη ἡ μητέρα εἶναι προφυλακισμένη. Αὐτή, λένε, τό σκοτώσε, ὅταν ἦταν ἑννέα ἐτῶν. Γιά νά τό σκοτώσει, λένε, τοῦ ἔδωσε μία οὐσία-δηλητήριο. Γιά τά ἄλλα δύο, πού πέθαναν σέ πολύ παιδική ἡλικία, ἀκόμα ψάχνουν. Στήν ἀρχή ρωτοῦσαν καί γιά τυχόν εὐθύνη τοῦ πατέρα. Μά βρίσκονταν, λένε, σέ διάστασι. Μά ὁ πατέρας, λένε, ἀποστασιοποιεῖται. Μά ἤδη ὁ πατέρας, λένε, θά παραστή σέ τυχόν δίκη ὡς πολιτική ἀγωγή!

- Δέν ξέρουμε τελικά τί θά ἀποφανθῆ ἡ δικαιοσύνη. Ἄν φυσικά ἀποδειχθῆ, ὅτι ἡ **33χρονη μάνα** δηλητηρίασε ἡ ἔπνιξε τά παιδιά της, θά πρόκηται γιά γεγονός πού συγκλονίζει ὄχι μόνο τήν Πάτρα, ἀλλ' ὀλόκληρο τό πανελλήνιο. Ἦδη ἡ ἀντίδρασις εἶναι μεγάλη. Γιά τήν ἐμφάνισί της στήν ἀνάκρισι ἐλήφθησαν δρακόντεια μέτρα. Κόσμος συγκεντρώθηκε γιά νά τήν «λιτσάρει». Ἀλλά καί στίς φυλακές Κορυδαλλοῦ, πού ὠδηγήθηκε, τήν ἔβαλαν στήν ἀπομόνωσι, γιατί, λένε, οἱ λοιπές κρατούμενες δέν ἀνέχονται συγκρατουμένη μέ τόσο βαρῦ κατηγορητήριο.

- Ἐμεῖς δέν θά ἀποφανθοῦμε γιά τήν 33χρονη ἐκ Πάτρας. Μέχρι νά δικασθῆ ἔχει, ὅπως κάθε κατηγορούμενος τό τεκμήριο τῆς ἀθωότητος. Ἐμεῖς θά ἐκφράσουμε τήν ἀπόλυτη ἀντίδρασί μας γιά τόν ἄλλο ἀριθμό, τόν **300.000**. Δέν ζητεῖται ὁ δολοφόνος γι' αὐτό τόν ἀριθμό. Εἶναι γνωστοί οἱ δολοφόνοι, οἱ ἐγκληματίες, πού κάθε χρόνο σκοτώνουν στόν τόπο μας ὄχι 3, ἀλλά 300.000 παιδάκια!

- Ποιά εἶναι αὐτά τά παιδάκια, ποιοί οἱ ψυχροί δολοφόνοι τους καί γιατί δέν συλλαμβάνονται; Ν' ἀπαντήσουμε πρῶτα στό τρίτο ἐρώτημα: Γιατί δέν συλλαμβάνονται; Ποιός νά τους συλλάβῃ; Τό Κράτος; Μά τό **Κράτος** ἔφτιαξε τό νόμο ὑπέρ τῶν **ἐκτρώσεων**! Τό Κράτος ἀμείβει τόν δολοφόνο ἐκτρωσιολόγο, ἐν γνώσει του ὅτι μέ τίς ἐκτρώσεις κάνει σὺν τοῖς ἄλλοις τραγικό τό πρόβλημα τῆς **ὑπογεννητικότητας**.

- **Ἐκτρώσις**: Μέθοδος παιδοκτονίας πού δέν ἀπαιτεῖ ἀνακρίσεις νά βρεθοῦν οἱ ἔνοχοι. **Ἐκτρώσις**: Ὅλοι τήν γνωρίζουν, ἀλλ' ἐλάχιστοι διαμαρτύρονται. **Ἐκτρώσις**: Ὅχι τρία, ἀλλά 300.000 παιδάκια κάθε χρόνο στήν Ἑλλάδα σφάζονται καί τά σωματάκια τους ρίχνονται στόν... ὑπόνομο! **Ἐκτρώσις**: Τοῦ Ἡρώδη ἡ δουλειά, πού σήμερα ὁμως ἔχει ἀναρίθμητα θύματα.

- Πολλοί λένε: Νά προσευχηθοῦμε γιά τά παιδιά τῶν ἐκτρώσεων. Γιά τοὺς **ἀγγέλους** δέν προσευχόμαστε. Στόν οὐρανό βρίσκονται οἱ ἀκούσιοι μάρτυρες, μά πού ἦσαν ἀγγελούδια. Νά προσευχηθοῦμε γιά τοὺς **γονεῖς**, πού θεώρησαν ἀνεπιθύμητα τά ἀγγελούδια τους καί τά «χάρισαν» στό μαχαίρι τοῦ σφαγέα. Νά μετανοήσουν. Νά προσευχηθοῦμε καί γιά τόν σφαγέα. Νά μετανοήσῃ, συνειδητοποιώντας ὅτι εἶναι ἄνθρωπος καί ὄχι δολοφόνος. Νά προσευχηθοῦμε καί γιά τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, πού δέν ξεσηκώνονται σέ ζωντανές διαμαρτυρίες γιά τά ἀθώτερα πλάσματα τοῦ κόσμου.

—Κύριε, σῶσε τήν Ἑλλάδα ἀπό τήν **ἐπιδημία τῶν ἐκτρώσεων**! Κύριε! Ὅχι ἄλλο αἷμα ἀθῶν ἐμβρύων. Κύριε! Φώτισε τοὺς ἄρχοντες μας νά νοιαστοῦν γιά τό μέλλον τῆς Πατρίδας μας. Διαφορετικά ἐκεῖνοι θά γίνουν οἱ **νεκροθάφτες** τῆς Ἑλλάδας, κι ἐμεῖς ὄλοι οἱ **συνένοχοι** γιά τό ἔθνοκτόνο τρομερό ἐγκλημα.

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2022

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος **2022**.

- Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

- Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**